

JÓDAL KÁLMÁN

Fist fuck

Godzilla, a kétdimenziós, fekete-fehér, lángoló keretlegény-sirató-asszony tompán felmorran:

– Halálosan unlak. Mit emlegeted folyton az értelmet, te süket bunkó? Az ökör is csak húzza, és nem tudja, miért. Mi a frászt akarsz?

Feléje fordulok, és a keményre lakkozott, tarajos hajánál fogva huzigálni kezdem le-föl a parkettán.

– Nem kapiskálsz, igaz? Nos, én még kevésbé. De annyi biztos, hogy legalább egy iciri-piciri belénk szorult értelem nélkül nem érdekes élni. Legalább egy morzsányi akadna belőle! De szemernyit sem találok. Minél inkább keresem, annál gyakrabban hull ki a kezemből, mint a szubatomi részecskék.

– Én mondom neked, kár a gőzért. Nem is igazán világos, mi a jó nyavalya az, ami annyira hiányzik neked.

– Még mindig nem érted. Ez valami olyasmi, mint mikor Max von Sydow a halállal sakkozik abban a régi filmben. Csak épp én nem a halállal – még annyi sem adatott meg –, én a tébollyal mérkőzöm. Anélkül, hogy ismerném a játékszabályokat. Valamint a tarot-kártyának is igaza volt: a Bolondot húztam ki, s tényleg, már többször rondán összevertem magam a szakadékban. Az egyik után harminc évig csak a sebeim gőzölögtek, és a csontjaim kandikáltak ki a testemből.

Godzilla elröhent magát.

– Negatív tükörradír.

– Bár az lenne. De csak egy öregedő, emberi, anorexiás gúzsbahús. Behunyom a szemem.

„Gandalf, kérlek, vigyél el innen! Akár egy másik világba. Akár a világ végére vagy bárhová. Álrúhás Frodó vagyok, emo-android. Gandalf, kérlek, nagyon-nagyon szépen kérlek.”

Erre váratlanul a Kereszten Függő Pókember leszökken a feszületről, és átölel.

– Értelek, fickó, értelek. Ha van kedved, elviszlek Nakonxipánba. Godzilla, te szintén jössz! Japán és a Hold között valahol, egy fekete lyukban van, e birodalomhoz pedig csak nekem van varázskulcsom.

Gondolkodás nélkül belekapaszodom pókfonálsruhájába, mire elneveti magát:

– Elég, ha lecsapod az összes pilácsot, hogy csak a számítógép képernyője világítson, lehunyod a szemed, valamelyik holt nyelven visszszámolsz háromig, aztán kibököd az első szót, ami eszedbe ötlük.

Megint zárom a pilláimat, és beköpöm:

– Halál.

– Hát te, Godzilla?

A sárkányutánzat ugyancsak kiböki a magáét.

– Keiner liebt mich.

Spider-Man diadalmasan tekint ránk. Egy dimenziókaput nyit a falban.

– Kiváló. Hát akkor gyertek! Utánam! – és eltűnik a kapun túli világban.

Godzilla azonnal utánalép, beleveszve az állítólagos odaátba, én viszont leülök az ablakom párkányára, és tiszta szívből felüvöltök. Mi van, ha átverés az egész? Ha Pókemberünk nem volt őszinte, s csak valami hülye szokványos becsapás az egész, mint már oly sokszor?

Az utcán egyébként életnagyságú, gyémántkemény szívű gyurmanindzsák gyülekeznek egyre fenyegetőbbben. Annyira, de annyira fokozva a feszültséget, hogy végül már valósággal röhejbe fordul át az egész... Ám egy bizonyos pontig vegyitiszta, jéghideg rettegéshullámokat árasztanak maguk körül.

Ekkor meghallom Lugosi Béla szellemének karcos, túlvilági hangját:

– Life is a fist fuck. És ha nem tudnád: aki nem kockáztat, nem profitál.

„Igaz van – agyalok magamban –, habár közhelyesen fejezi ki magát. Ahogy ebben a szövegben mindannyian. De hát maga az élet, értelemhiányával telten, nem éppily közhelyszerű?”

Nyelek egyet, majd felkészülök rá, hogy az időközben a padlóra vetült sötét, fodrozódó részbe ugorjak.

Egy, két, há...